

Porównywanie liczebności w klasie 1

Karta nauczyciela | Obserwacja i następne zajęcia

Cel wybranych zajęć: uczeń porównuje liczebność dwóch zbiorów, łącząc elementy w pary, oraz wyjaśnia, skąd wie, gdzie jest więcej, mniej albo tyle samo. Zakres do 8 jest wyborem do tego ćwiczenia; dostosuj go do programu i aktualnej pracy klasy.

Po czym poznasz wykonanie: uczeń tworzy pary bez pomijania elementów, wskazuje elementy bez pary i zachowuje ocenę liczebności po rozsunięciu tego samego zbioru. Zanotuj, czy działał samodzielnie, po pytaniu, czy po pokazie. Nie wymagaj zapisu znaków nierówności, jeśli celem jest porównanie na konkretnych.

Przygotuj po osiem żetonów w dwóch kolorach dla pary dzieci, dwa sznurki do zaznaczenia zbiorów i kartę ucznia. Możesz użyć dużych klocków lub wypukłych liczmanów. Polecenia można przeczytać na głos. Uzgodnione dostosowania zapisz jako warunki pracy.

Czas orientacyjny	Działanie	Co obserwujesz
5 minut	Pokaż 4 żetony i 4 żetony. Zapytaj, jak sprawdzić, czy jest tyle samo.	Czy dziecko proponuje liczenie lub dobieranie w pary?
8 minut	Dzieci łączą w pary 5 i 7 żetonów. Zamieniają role i wyjaśniają wynik.	Czy każdemu elementowi przyporządkowują tylko jeden?
7 minut	Rozsuń 5 żetonów, pozostawiając 7 blisko siebie. Zapytaj, czy liczebność się zmieniła.	Czy uczeń odróżnia długość szeregu od liczby elementów?
10 minut	Samodzielna karta: 4 i 6, 5 i 5, a potem te same 5 elementów po zmianie ułożenia.	Zapisz sposób działania i konkretną pomoc.
5 minut	Dziecko kończy zdanie „Wiem, że jest tyle samo, bo...”.	Czy uzasadnienie odnosi się do par lub liczenia?

Jak czytać wynik i dobrać wsparcie

W zadaniu 1 karty więcej jest w zbiorze B (6), mniej w A (4), a bez pary zostają 2 elementy B. W zadaniu 2 oba zbiory mają po 5. W zadaniu 3 zbiory nadal mają po 5, mimo innego rozstawienia. Dziecko może liczyć lub dobrać elementy w pary; poproś o pokazanie sposobu.

Fikcyjna obserwacja: „22 września. Połączyła 5 i 7 żetonów w pary i wskazała 2 bez pary. Po rozsunięciu mniejszego zbioru zmieniła odpowiedź. Po ponownym ułożeniu par wróciła do poprawnego porównania”. To opis dwóch prób i pomocy, nie ocena całej umiejętności.

Następne zajęcia dla tego przykładu: zacznij od 3 i 4 dużych klocków. Pozwól dziecku samodzielnie rozsunąć jeden zbiór, przewidzieć wynik i sprawdzić pary. Wróć do 5 i 7 dopiero po wyjaśnieniu na mniejszych zbiorach. Na końcu pokaż nową parę 4 i 6; odnotuj samodzielność i datę. Jeśli uczeń od początku uzasadnia wynik, zaproponuj dołożenie elementu do mniejszego zbioru i przewidywanie, kiedy będzie tyle samo.

Arkusz do powrotu po obserwacji

W edytowalnym pliku każda notatka ma pola: odniesienie do programu, cel, zadanie i warunki, data i dowód, udzielona pomoc, jeden następny krok oraz data nowej próby. Wpis „przećwiczyć matematykę” jest zbyt szeroki. Wpis „porównać 3 i 4 po rozsunięciu, sprawdzić pary” daje konkretny plan.

Arkusz obserwacji

Wypełnij odniesienia po sprawdzeniu programu i właściwej podstawy. Jedna notatka dotyczy jednego celu.

Klasa, rok szkolny, program i autor dokumentu

Sprawdzone odniesienie do podstawy i programu

Planowane działanie ucznia

Zadanie, materiał i warunki wykonania

Data i konkretny dowód z pracy ucznia

Udzielona pomoc lub dostosowania

Jeden następny krok i data kolejnej próby
